

Szegedi művész párisi sikere.

(A Szeged tudósítójától.) Szükszavu párisi hír számol be arról, hogy a francia főváros művészi köreiben élénk feltűnést kellett egy fiatal magyar művész kiállított szobraival és festményeivel. A fiatal magyar művész, akinek alkotásait a nagy francia lapok a legmelegebb elismerés hangján méltatják, *Joachim József*, Cs. Joachim Ferenc, ismert szegedi festőművész öccse. A rövidke párisi hír többet nem árul el, nem tudjuk meg belőle Joachim József sikerének okát és nagyságát, nem tudjuk meg, hogy milyen alkotásai hódították meg a kényes ízlésű francia közönséget.

Joachim József két esztendővel ezelőtt még itt küzdött Szegeden, ebben a művészt soha meg nem értő és nem méltányoló konzervatív porvárosban. Néhányan már ismerték nevét, néhányan már megtalálták benne a még kiforratlan tehetséget, néhány kisebb tanulmánya már kivívott néhány tisztavirág életű elismerő sort a szegedi lapok hasábjain. De Szeged városa sohasem volt alkalmas terület arra, hogy itt művészi tehetségek fejlődjenek ki és így azok a fiatal tehetségek, akiknek volt elég energiájuk, minden alkalmat fölhasználtak, hogy kiszakadjanak ebből az álmosan marasztaló szegedi unalomból.

Joachim József nagyon fiatal ember, alig huszonöt esztendő. A háborút végigkatonáskodta, a román fronton meg is sebesült. Talán husz esztendő sem volt még, amikor hirtelen elhatározással megnősült. Szegeden élő szülei is csak akkor tudták meg fiuk megházasodását, amikor egy szép napon bemutatta nekik fiatal feleségét. Ilyen hirtelen elhatározású és cselekvésű volt mindig. A szegedi állami főgimnázium diákja volt, szín jeles tanuló, aki minden szülői támogatás nélkül, stipendiumokból tartotta fenn magát. Negyedik gimnazista korában abbahagyta a tanulást. Ugy érezte, hogy kinőtt a zöldrefestett, alacsony iskolapadokból, az iskolai fegyelemből. Gőrbeszárú pipát vásárolt és amíg osztálytársai a latint biflázták, ő kinn fújta a füstöt a Stefánia valamelyik padján és festőkről, művészekről olvasgatott, vagy vázlatkönyvébe rajzolt. Aztán kimaradt végleg az iskolából, a negyedik osztály vizsgáját már mint magántanuló tette le, nagyon is közepes eredménnyel. Tanárai lemondó legyintéssel tértek napirendre az eset fölött: „Elzúllott teljesen, pedig kár érte.” Aztán feléje sem ment már a gimnáziumnak. Rajzolt, festett és a bátyja segítségével megismerkedett a festés technikájával. Majd tiszparti agyagból gyurt fantasztikus figurákat, modelljei utcagyerekekből kerültek ki.

A háború és a forradalmak után feleségével együtt Budapestre költözött. Valami elhagyott budai műteremben dolgozott, rajzolt, festett, faragott és tanult. A budapesti viszonyok, különösen a minden tehetséget csirájában kipusztító anyagi gondok nem engedték, hogy tovább haladjon a megkezdett uton. Két évvel ezelőtt, ugyancsak hirtelen elhatározással, néhány lecsökkent értékű magyar bankóval a zsebében, feleségével együtt, utlevéllel, vagy anélkül, Olaszországba ment. A művészet napsugaras hazája már nagyon régen vonzotta, már nagyon régen vágyódott a kék olasz ég alá, a fehér romvárosok árnyékába. Pénze azonban nem volt, de tanulni akart. Rómában egy teljes hónapig a vasútállomáson aludt és hogy a mindennapit megkeresse, feleségével együtt tisztított Róma legforgalmasabb utcáin. Esténként dolgozott. Valahogy megismerkedett Ferrari professzor egyik tanítványával, aki bemutatta a mesternek néhány szobortanulmányát. Ferrari tanítványai közé fogadta. Az olasz mester műtermében dolgozott, tanult tovább másfél évig. Akkor összegyűjtött annyi pénzt, hogy Párisba utazhasson. Szobrai, rajzait nagy ládába csomagolta és haza küldte Szegedre. Most Párisban él és már elérte első komoly művészi sikerét. Értesítésünk szerint rövidesen Amerikába megy. Joachim József fiatal ember még, tele ambícióval, energiával. Az indulása szinte páratlanul szép és jogot ad a legszebb reményekre. (m. l.)

13-33 a Szeged telefonszáma

Paprikás hangulat a paprikások között.

(A Szeged tudósítójától.) A szegedi paprikatermelők, kikészítők és kereskedők együttes értekezletre jöttek össze ma délelőtti 11 órakor a városháza tanácstermében. Az értekezleten megjelent dr. Darvas Ferenc, az országos paprika, ipari és gyógynövény iroda igazgatója is, hogy a szegedi paprikatermelők és kereskedők kifogásait a szombaton megjelent új paprikarendeletről szemben meghallgassa.

Az értekezlet, emelven dr. Tonelli Sándor kamarai titkár elnököt, *bővelkedett az elégtelenség zajos megnyilvánulásaiban*. Az érdekeltek közül különösen a termelők és piaci közvetítők jelentek meg nagy számmal, hogy védekezzenek a kormány bizalmatlansága ellen, amely az új paprikarendeletről a minősítés és ellenőrzés megszigorításával jelentkezik.

Elsőnek Császár István a paprikatermelők kifogásait és kívánságait terjesztette elő. Sajnálatos állapotba állapítja meg, hogy azok a hivatalos közegek, akiknek sok közülük van a paprikához, nem jelentek meg az értekezleten. A földművelésügyi minisztérium sem hallgatja meg kellőképpen a szegedi termelőket a létezőekben érintő kérdésekben. A szegedi termelők iránt nagy a bizalmatlanság odafenn, a szegedieknek keresztül akarják a paprika jó hírnevét biztosítani olyan szigorú eszközökkel, amelyekre szükség sincsen. Mert tudhatnák, hogy a paprika hírnevét, egész világhírét éppen a szegedi paprikatermelők alapozták meg a maguk erejéből, a maguk gondossággal. Miért van akkor szükség arra, hogy a termelőket még háziellenőrzés alá is helyezzék? Kifogásolja, hogy *Kalocsát előnyben részesítik Szegeddel szemben*, ott állították fel a paprikakísérleti állomást, holott a paprika egész karrierje Szegedhez fűződik. Legjobban kifogásolja azonban, hogy a szombaton megjelent rendeletet *három nap alatt akarják végrehajtani*. Vegyék figyelembe, hogy a szegedi paprikatermelők 50 százaléka analfabéta és ezért *legalább három hetet kérnek a rendelet végrehajtásáig álláspontjuk*, kifogásaik részletes írásba foglalása miatt.

Császár Istvánnak dr. Darvas Ferenc válaszolt. Igyekezett megnyugtani a termelőket, hogy a földművelésügyi miniszter nagy súlyt helyez arra, hogy a termelők meghallgatást nyerjenek.

A földmunkás-kérdés a Ház előtt.

A nemzetgyűlés mai ülését fél 12 óra után nyitotta meg Scitovszky Béla elnök. Napirenden van az egyes külállamokkal való kereskedelmi és forgalmi viszonyunk ideiglenes rendezéséről szóló, a Duna végleges szabályozásáról szóló és az állatforgalmi szavatosságról szóló törvényjavaslat harmadik olvasása. Mindhárom javaslatot harmadszori olvasásban elfogadják.

Ezután a földmunkások vállalkozó szövetkezetének állami támogatásáról szóló törvényjavaslat általános tárgyalására térnek át.

A földmunkások 80%-a munkanélküli...

Első szónok Dénes István. A földmunkás-kérdés Magyarország legégetőbb kérdése, sőt a magyar nemzet létének kérdése. Ez a kérdés okvetlenül megoldásra vár, mert hiszen a törvényjavaslat indoklása is megállapítja, hogy a magyar földmunkások 80 százaléka munkanélküli, tehát kenyérmunka nélküli. Ezen okvetlenül változtatni kell. A nagybirtokosok nem minden tekintetben bánnak úgy a munkásokkal, mint az keresztényekhez illik. Magyarországon nem néppolitikát, hanem bankpolitikát csinálnak. Sürgeti a tetteket, mert nézete szerint a kereszténységnek nem jelszavakban, hanem cselekedetekben kell megnyilvánulnia. A nagybirtokosok nem tesznek eleget a krisztusi eszmének. (Gróf Hoyos Miksa: Nem ért maga ahhoz. Ernst Sándor: Ez a parlamenti beszéd? Várnai Dániel: Ez az egyetlen hely, ahol beszélhetünk.)

A nagybirtokosokat nem érdekli a nyomor.

Dénes István: A nagybirtokosok nem mennek el a földmunkásokhoz, nem hallgatják meg panaszait. Nem érdekli őket a nyomor. (Erdélyi: Csak nem használjuk ki agitációra.) Ahelyett, hogy segítenének ezeken a szegényeken, üzorságoknak, spekulánsoknak adják ki a földeket. Ez a szomorú igazság. (Nagy zaj, a jobboldalon a padokat verik.) Nem érti, miért van a tul-

Hogy ez a szóban levő rendeletnél nem történt meg, az nem a minisztériumon múlott, hanem a szegedi termelőknél, akiknek kiküldöttje, *Kapovics Mihály ur, nem jelent meg az értekezleten*.

Kapovics: Nem kaptunk meghívót!

Ezután Kapovics elmondotta, hogy hiába jártak a szegedi és kalocsai megbízottak az értekezletre, a 19 minisztériumi kirendelt a 6 kiküldöttet mindig leszavazta. Így azután abbahagyták az értekezletek látogatását, mert nem volt értelme. A legutóbbi értekezletre pedig, amelyen ezt a rendeletet tárgyalták, nem is kaptak meghívót.

Dr. Darvas: Éppen maga nem kapott? Más mindenki megkapta és én állítom, hogy a hiba onnan származik, hogy az értekezleten Kapovics ur nem jelent meg. Különböztetést adok arra a békés hangnemre, amelyen eredetileg elindultunk. Én magam is kíváncsi vagyok, hogy a szegedi termelők külön szakosztályt alakíthassanak és ezáltal képviseltethessék magukat a szaktanácsban.

Ami Kalocsa protekciós helyzetét illeti, a paprikahivatal és a minisztérium valósággal örletökök között vannak. Mert *Kalocsán azt mondják, hogy Szeged a protekciós, itt meg azt mondják, hogy Kalocsa*. Pedig egyiknek sem jut több, mint a másiknak. A kalocsai paprikakísérleti állomás Szegeden is megvan, csak hogy vegykísérleti állomás néven.

Végül kijelentette dr. Darvas, hogy *készségesen tesz oly időben előterjesztést, hogy a rendelet végrehajtása három héttel elhalasztassék*.

Ezután a malmosok nevében *Abrahám Szilveszter és Dobó Ignác*, majd *Seelenfreund Albert* a kereskedők nevében kérte a három heti haladékot. A kereskedők különben írásban fogják észrevételeiket az illetékes helyre juttatni.

Végül Császár István beszélt még a paprikagyűnők ellen, amire *Kugli Péter* válaszolt és visszautasította a vádak. Akinek nem tetszik az ügynök, az adja el az árut közvetítő nélkül.

Az értekezletet Tonelli Sándor fél egykor zárta be. Az utcán csoportokba verődve tárgyalták a termelők tovább sérelmeiket és zajos kifakadások hallatszottak a korzó tájékán, a paprikasátrak körül.

o'dalon akkora idegesség, míhelyt a nagybirtokosokról van szó. (Nagy felháborodás a jobb o'dalon. Drózy valamit Bogya felé kiált. Bogya: Maga csak ne beszéljen, maga csak a szabad szerelemről beszélhet.)

Dénes István: A nagybirtokosok megakadályozzák a földbirtokreform végrehajtását. (Zaj. Felkiáltások: Mondja meg, kik azok. Hoyos: Ne általánosítson. Hegedüs György: Neveket kérünk. Akik megakadályozzák a földbirtokreformot, megérdemlik, hogy az ország megtudja nevüket.)

Dénes István: Megnevezné őket, sőt eklatáns példával is szolgálhatna olyan földbirtokosról, aki elkergetett három földmunkást, amiért bejelentették igényüket. (A jobboldalon verik a padokat: Mondja meg, ki az! Hegedüs György: Most már követeljük a nevét. Erdélyi: Addig nem beszélhet tovább, amíg meg nem mondja. Hoyos: Ki vele, halljuk a nevét. Ernst: Nevezze meg, ki az.)

Dénes István: Az illetőt Weiss Manfrédnek hívják. (Óriási zaj.) Követelték, hogy mondjam meg a nevét az illető földbirtokosnak, de ennél nem akar megállni, azt is megmondja, ki az ügyvédje. (Felkiáltások a jobboldalon: Halljuk! Ugyis tudjuk! Rassay: Rubinek István. A zaj fokozódik. Az elnök kéri Dénes Istvánt, hogy maradjon a tárgynál, mert elkalandozásai felesleges izgalmakra adnak okot.)

Dénes István: A földmunkások hazaszeretetérről beszél. Megállapítja, hogy mindig a legjobb hazafiak voltak, bár egy talpalatnyi földjük sem volt. Ők az igazi hazafiak, mert nyomoruk ellenére is azok maradnak. A jómódu kiszagdnak könnyű hazafinak lenni. A földmunkások rettenetes nyomorúságának oka a munkanélkülség. Hangsúlyozza ismételtén, hogy Magyarországon a földmunkások 80 százaléka munka nélkül van. (Szijj Bálint: Téves beállítás. Nagyatádi Szabó: Ez nem igaz.) A kormánynak